
I et and / Mercè Vila Rigat

(Sobre l'exposició 'I et and', Galeria Balaguer, Barcelona / Núvol, El Digital de Cultura. 5 d'abril de 2014)

En un entresòl del carrer Consell de Cent, sis taques negres i opaques emergeixen d'un fons clar que, en aquesta ocasió, es vol convertir en verd, en gris o en nacre. Estem parlant de la nova exposició de l'artista Diego Pujal (Buenos Aires, 1971), titulada "I et and" i que es pot visitar a la galeria Balaguer fins al 24 d'abril.

Una exposició que porta per títol tres paraules en tres idiomes diferents ens remet a una obra preocupada pel llenguatge i la comunicació. Tres vocals i tres consonants prefiguren un equilibri entre figura i fons, espai i temps, comunicador i receptor.

Figura i fons esdevenen els únics protagonistes. Colors plans, formes precises i pulcritud compositiva. La forma fosca i solemne movent-se, en lluita o en dansa, dins d'un fons pla. Podríem imaginar un cos amorf i impermeable dins d'una superfície líquida que embolcalla i acompanya el negre inquiet, infatigable, obstinadament revelador.

L'espectador, hereu del soroll i del trànsit, i potser moll per la pluja de fora, es veurà obligat a regalar una part del seu temps a Diego Pujal. Necessitarà una mirada lenta i curosa; necessitarà silenci, perspectiva i espolsar-se la pluja per a deixar-se mullar pel negre il·luminador.

Així, la forma intentarà establir una comunicació que algunes vegades serà fluïda; d'altres, difícil. En aquestes fraccions de temps més o menys generoses, les formes de Pujal prendran vida i acompanyaran l'espectador cap a uns pensaments que aquest últim recuperarà del seu intel·lecte, del seu subconscient, i que l'ajudaran a interpretar allò que veu o, simplement, a veure-hi millor. Les pintures mai dictaran missatges o imposaran conclusions. Únicament acompanyaran, suggeriran i provocaran uns pensaments divergents entre interlocutors. Cada conversa serà única, inalterable i secreta.

No es pot pretendre ajudar a comprendre aquestes obres amb paraules. El llenguatge de Pujal no és ni l'escrit ni l'oral, i potser tampoc el pictòric. Es tracta d'un llenguatge complet, profund, hereu i alhora creador de tots els altres. Seria absurd servir-se de paraules per explicar allò que explora un altre mitjà, tan absurd com creure que sortirem de "I et and" sense haver rebut un nou estímul que retindrem, involuntàriament, a la nostra memòria.